

Иван Вазов

Пред гроба на Омира

Казах на Омира пред гроба:
о сянко, тиха, величава,
светът, роден на теб из лоба,
и днес велик и млад остава –
подир три хиляди години.
Мрат князове е исполини,
на полвселена властелини –
в нощта пороят ги отвлече...
А твоя образ вечно грее!
И чух как някой там ми рече:
– Да, геният без край живее!

Казах пред Ромео: О младост
крилата, о любов, лазурен
блян, царство на копнеж и сладост,
кой идол тук не бе катурен
от твоето всеилъе властно?
Кой пълни като теб всемира
за влюбеното сърце страстно?
Кой не падна ти пред кумира?
А някой таен глас извика:
– Да, любовта е най-велика!

Пред статуята на Венера
Милоска спрях благоговейно,
пред чудний говор на мермера –
тело по хубост чародейно.
Богиньо славна, вековете
минуват, рухvat световете,
а ти се горда, вн от тленъе,
безсмъртна, гола и безпечна,
зовеш света на поклонень!
А мраморът каза на мене:
– Едната красота е вечна!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5072>]